

РЕШЕНИЕ

№ 2818

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12197** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр с чл.30а от ЗООРПСМ.

Образувано е по жалба на К. И. Х. от [населено място] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 23-VI-53-0134/10.12.2023 година на **НАЧАЛНИК ПЪРВО РУ ПРИ СДВР- КОМИСАР**.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди се, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушения на материалния закон, както и. Посочва се още, че не е ясно какво точно нарушение оспорващият е извършил, не е доказано по несъмнен начин, че същият е носил забранени предмети, като той сам е показал шала тип "Б." на проверяващите, защото е имал инфекциозно заболяване, за което по делото са приложени писмени доказателства. Иска се отмяна и обезсилване на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият К. И. Х. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява и не изпраща представител. От същия постъпила писмена защита, в която е заявена претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-Началник 01 РУ при СДВР, редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки

и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 10.12.2023 година до ВПД Началник 01 РУ при СДВР е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 10.12.2023 година около 16 часа на изградено КПП пред сектор“ Г“ на стадион „Българска армия“ във връзка с предстоящата футболна среща между ФК“ Ц.- С.“ и ФК“ Л.“ с начален час 17.45 часа при извършена проверка на лице от мъжки пол на видима възраст около 20 години е установена маска за лице и лицето е установено по Лична карта като К. И. Х., като е предаден на групата за обработка и същият е във видимо добро здравословно състояние и ще бъде конвоиран до 01 РУ.

На 10.12.2023 година е издадена Заповед за задържане на лице на К. И. Х. в поделение за временно задържане на лице в 01 РУ при СДВР за срок от 24 часа, като е съставен Протокол за обиск на лице, Протокол за доброволно предаване / приложен на лист 18 от делото, видно от който е, че оспорващият доброволно е предал един брой маска, а и оспорващият депозирал Сведение / приложено на лист 19 от делото, в което той посочил, че на дата 10.12.2023 година на Стадион “Българска армия“ по повод мача между Ц. и Л. е бил проверен от служители на реда и у него е намерена маска.

На 10.12.2023 година срещу оспорващия е съставен АУАН за това, че на 10.12.2023 година в [населено място] около 16 часа преди провеждането на футболна среща между отборите на ФК „Ц.- С.“ и ФК“ Л.“ на Стадион „Българска армия“ с адрес- [населено място], [улица] начален час 17,45 часа на КПП № 2, изградено пред сектор“ Г“ в лицето К. И. Х. е открита маска и деянието представлява противообществена проява / спортно хулиганство/ по смисъла на ЗООРПСМ и не съставлява престъпление по смисъла на НК, с което виновно е нарушил чл.21,т.7 от ЗООРПСМ.

Актът е предявен на нарушителя и подписан от него без възражения.

На 10.12.2023 година е издадено Наказателно постановление, с което на оспорващия е наложена глоба в размер на 1000 лева на основание 25,ал.1 от ЗООРПСМ за извършеното спортно хулиганство.

Наказателното постановление е връчено на оспорващия на 10.12.2023 година.

На 10.12.2023 година, Началник 01 РУ при СДВР издал оспорената Заповед за налагане на ПАМ, с която наложил на К. И. Х. – забрана посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 10.12.2023 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число иззетата маска от оспорващия, както и представена от оспорващия Медицинска бележка.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145,ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ № 23-VI-53-0134/10.12.2023 година на

НАЧАЛНИК ПЪРВО РУ ПРИ СДВР- КОМИСАР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник 01 РУ при СДВР, на когото изрично нормата на чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ е предоставила правото в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице: да издаде наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Правомощието на Началника на съответното РУ по местоизвършване на нарушението е законово въздигнато. От доказателствата по делото също е установено, че заповедта е издадена от лицето И. Б. З.- Началник 01 РУ при СДВР и то по силата на закона и същият към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността Началник 01 РУ при СДВР.

Наред с това, местоизвършване на нарушението –Стадион „ Българска армия“ попада в обслужваната от 01 РУ СДВР територия, обхващаща три административни столични района:С.,С. и И.. Населението на територията на 01 РУ СДВР е около 166 000 души. На територията на 01 РУ СДВР се намират сградите на редица министерства, посолства и агенции. Наличието на основни за столицата спортни съоръжения, обуславя необходимостта от пряко участие в охраната на спортни и културни мероприятия. Стадион „ Българска армия“, се намира в С., [улица], № 3 и безспорно попада в район С. на Столична община, а от там и в територията, обслужвана от 01 РУ при СДВР.

В Чл. 9 от Правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че в областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им. Областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).Районите на действие на областните дирекции на МВР се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. По силата на чл. 26 от Правилника, Районното управление в областната дирекция на МВР се ръководи от началник, който е пряко подчинен на директора на областната дирекция. Началниците по ал. 1 и 2 осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на подчинените им звена; организират изпълнението на задачите, поставени от горестоящите им органи, отговарят за дейността на ръководените от тях звена пред директора на областната дирекция и пред неговите заместници – съобразно възложените им функции, съответно пред началника на районното управление, осъществяват взаимодействие на съответната територия с други структури на МВР, с други органи на държавна власт и на местно самоуправление съобразно

функционалната си компетентност, отговарят за стопанисването на предо-ставените на управленията и участъците имоти и вещи – държавна собственост, налагат административни наказания и прилагат принудителни административни мерки в предвидените от закон случаи. В изпълнение на функциите си по ал. 3 началниците по ал. 1 и 2 издават заповеди.

В чл. 2 от ЗМВР е доуточнено, че дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, а в чл. 6.от ЗМВР е визирано, че Министерството на вътрешните работи извършва следните основни дейности- оперативно-издирвателна, охранителна,. разследване на престъпления,осигуряване на пожарна безопасност и защита при пожари, бедствия и извънредни ситуации, осигуряване на достъп на гражданите до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 (ЕЕН 112), информационна,контролна, превантивна,. административнонаказателна и предоставяне на административни услуги. По силата на чл.14 от ЗМВР,охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България, като дейността по ал. 1 се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им чрез патрулно-постова дейност, териториално обслужване на населението, наблюдение на държавната граница, специфична охранителна дейност за участие в мерките за постигане на летищна сигурност в обществените зони и периметъра на летищата и прилагане на компенсирани мерки,. охрана на обекти по чл. 92, ал. 1 и 2, обекти на МВР и дипломатически представителства,осигуряване на обществения ред при провеждане на мероприятия, конвоиране и съпровождане на лица в страната и в чужбина,освобождаване на заложници, задържане и обезвреждане на извършители на престъпления, откриване, идентифициране и неутрализиране на взривни устройства и взривни вещества,извършване на физикохимическо изследване и експертна оценка на взривни устройства и техните елементи, взривни вещества, документи и непознати вещества. В чл.31 от ЗМВР е доуточнено ,че административнонаказателна дейност се осъществява от органите на МВР в предвидените от закон случаи чрез установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания, прилагане на принудителни административни мерки.

Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно- наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма,тя е правова принуда/нормативно установена е/,вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове,които имат персонално определени адресати.ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма,а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция,административните наказания се прилагат

само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно, а не административно-наказателно. Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление.

Това е така, защото в най-общ смисъл компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл. 146, т. 1 АПК. В конкретния случай, заповедта е издадена от органа, който притежава правомощия да издава Заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗООРПСМ и то по силата на закона.

Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа предвидените в чл. 59 АПК задължителни реквизити, мотивирана е с означение на фактическите и правните основания. Вярно е, че според чл. 25 от ЗООРПСМ. (Изм. - ДВ, бр. 65 от 2018 г.) за извършени противообществени прояви по чл. 21, т. 1 - 10 се налага глоба от 1000 до 2000 лева и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години и забраната е наложена в минималния срок на предвидената граница на закона, като в Заповедта ясно е посочено в какво се изразява противообществената проява на оспорващия, явяваща се спортно хулиганство. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен

характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при спазване на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган ясно е посочил в заповедта в какво се изразява спортното хулиганство- носене на маска.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуално правните разпоредби и материално- правните на ЗООРПСМ.

Разпоредбата на чл. 25,ал.1. от ЗООРПСМ, сочи че за извършени противообществени прояви по [21, т. 1 - 10](#) се налага глоба от 1000 до 2000 лв. и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години. По аргумент от нормата на чл. 21,ал.1 от ЗООРПСМ, Противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на [Наказателния кодекс](#) и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се във носене на знамена, плакати и транспаранти, на които са изобразени текстове, изображения, абривиатури и символи, подтиквачи към омраза и насилие, съдържащи обидни квалификации или олицетворяващи идеологии, обявени за противозаконни, отказ за изпълнение на разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи, преодоляването на преградни приспособления, конструкции и съоръжения, намиращи се в спортния обект или спортната зона, нахлуване на спортния терен, паленето и поддържането на огън, хвърлянето на предмети, носенето на маски и действия за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднява

разпознаването, отправянето на ругатни, други неприлични изрази, жестове и поведение, които са особено вулгарни, както и изрази и скандирания, насаждащи омраза на расова, етническа или религиозна основа, носенето на оръжие и предмети, които могат да се използват като оръжие; боеприпаси; спрейове със защитен газ, с разяждащи или с оцветяващи вещества; сигнални ракети, взривни устройства, пиротехнически изделия и други общоопасни средства, отделни техни съставки; наркотични и други упойващи вещества, както и други вещества и предмети, които могат да бъдат опасни за живота и здравето на околните, предизвикване или участие в сбивания;

В чл. 30., ал.1 от ЗООРПСМ е визирано, че в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по [чл. 26, ал. 1](#) началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице, а от доказателствата по делото е видно, че срещу оспорващия е издаден АУАН за извършеното нарушение на чл. 21, т.7 от ЗООРПСМ на дата 10.12.2023 година.

Предпоставка за налагането на този вид ПАМ е наличието на административно нарушение, изразяващо се хулиганство и за да е налице нарушение на посочената разпоредба, следва да са налице няколко предпоставки, а именно: да е извършена конкретна проява, в случая изразяваща се в спортно хулиганство/ носене на маска, която прикрива лицето и пречи за разпознаване на лицето, същото да е извършено в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект и да е извършена във връзка със спортното мероприятие. В конкретния случай, съдът намира, че е доказано по безспорен начин носенето на абранен предмет- черна маска, у лицето при проверка на едит от контролните пунктове, която доброволно е предадена от оспорващия на контролните пунктове, коте безспорно сочи, че оспорващият оспорващият е извършил спортно хулиганство. Заповедта за налагане на ПАМ е издадена на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1 [ЗООРПСМ](#), които разпоредби предвиждат, че една от двата вида принудителни административни мерки по този закон е забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина, като срокът за налагане на ПАМ-забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина е от една до две години. Законът задължава административния орган, който установи извършено нарушение на [ЗООРПСМ](#) по съответния ред и след издаване на АУАН, да състави освен НП да издаде и Заповед за налагане на ПАМ, като не е предоставена оперативната самостоятелност на органа да преценява дали да приложи ПАМ или не и затова заедно с издаденото НП е издадена и Заповед за налагане на ПАМ. Що се касае до представената медицинска бележка от страна на оспорващия, сочи, че в периода от 08.12.2023 година до 10.12.2023 година оспорващият е прекарал инфекциозни заболявания, по никакъв начин не може да доведе до извод, че въпросната маска е по медицински показания, защото на първо място, ако лицето е било с инфекциозно заболяване / каквито доводи се навеждат, то още при обиска на оспорващия и при задържането му той би посочил това обстоятелство. На второ място, ако в действителност е бил с грипозни симптоми, то оспорващият е следвало да носи медицинска маска и да съобщи това на контролните органи- нещо, което не е сторено от него и представената медицинска бележка по никакъв начин не може да доведе до извод, че предадената от него доброволно черна маска е била носена у него по медицински показания.

След като е налице доказано извършено нарушение на нормата на чл.21, т.7 от ЗООРПСМ/ подкрепящо се от съборните по делото доказателства, то законосъобразно ответникът по оспорването е издал оспорената заповед, с която наложил ПАМ- Забрана за посещение на спортни мероприятия за срок от една година

на оспорващия както в страната, така и в чужбина.

Оспорената Заповед отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на разноски е основателна, но разноски се присъждат не на основание чл.63д от ЗАНН, защото производството не е по реда на ЗАНН, а по реда на АПК и приложимата норма е чл.143 и сл. АПК. По аргумент от чл.143,ал.3 АПК,когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

По силата на чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 150 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено са две съдебни заседания, на които са взели участие процесуални представители на ответника по оспорването, депозирани са и писмени бележки и следва да бъде определено възнаграждение в размер на 150 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на оспорващия и неговия процесуален представител, че понятието „ обезсилване“ на един административен акт е непознато в хода на съдебното производство, тъй като съдът не притежава правомощия да обезсили един административен акт, а само да го отмени като незаконосъобразен или да го обяви за нищожен. Обезсилването е присъщо на съдебните решения, но не и на административните актове.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА К. И. Х. от [населено място] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 23-VI-53-0134/10.12.2023 година на НАЧАЛНИК ПЪРВО РУ ПРИ СДВР- КОМИСАР, с която на основание чл.42,във връзка с чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ на К. И. Х. е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година.

ОСЪЖДА К. И. Х. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК 01 РУ ПРИ СДВР СУМАТА ОТ 150 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен

срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.

СЪДИЯ: